

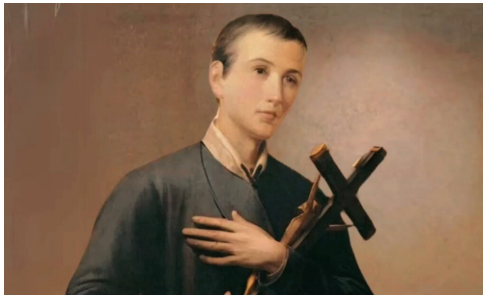


Svätý Gerard Majella, 1. časť: Musel dospieť ako chlapec, aby zostal Božím dieťaťom

Jakub Tužinský

2. júna 2026 ✝ Cirkev

Keď mal Gerard Majella dvanásť rokov, zomrel mu otec. Namiesto vytúženého kláštora ho čakala krajčírka dielňa, starosť o rodinu a neskôr aj ponižovanie od ľudí. Viera, ktorú prežíval s detskou jednoduchosťou, však nebola únikom pred tvrdosťou života. Práve v nej našiel silu prijať cestu, ktorú si sám nevybral.



Gerard Majella

zdroj: snímka obrazovky, youtube.com

Už od detstva túžil po Bohu

Gerard Majella sa narodil 6. apríla 1726 v mestečku Muro Lucano v južnom Taliansku. Jeho otec Domenico bol krajčír, matka Benedetta Galellová bola nábožná žena, ktorá vychovávala Gerarda spolu s jeho tromi staršími sestrami: Brigitou, Anitou a Alžbetou.

Kniha *Chlapec, ktorý sa hral s Bohom* zachováva pozoruhodný obraz z jeho detstva. Gerard si ako malý chlapec stavala oltárik, vyrábala sviečky zo zvyškov vosku a osobitne si ctil svätého Michala. Podľa tradície sa domov vracal aj s bielym chlebom, ktorý mal dostávať od tajomného dieťaťa. Neskôr vysvetlil, že tým dieťaťom bol Ježiš.

Takéto udalosti dnešného čitateľa môžu priviesť k otázke, kde sa končí detská predstavivosť a začína zázrak. V prípade Gerarda však nejde iba o jednu neobyčajnú epizódu. Celý jeho ďalší život potvrdzuje, že Boha nevnímal ako vzdialenú náboženskú predstavu, ale ako niekoho blízkeho,

komu možno úplne dôverovať.

V škole sa rýchlo naučil čítať a písať. Učiteľ mu zveroval slabších spolužiakov, ktorým pomáhal s učením. Gerardov vplyv na rovesníkov bol nezvyčajný: namiesto detských výprav za zábavou ich pozýval do kostola. Nešlo pritom o naučené nábožné gesto. Sám bol k Eucharistii priťahovaný tak silno, že to nemohlo zostať bez vplyvu ani na jeho okolie.

Ako osemročný ešte nemohol pristupovať k svätému prijímaniu. Raz sa napriek tomu zaradil medzi prijímajúcich. Kňaz ho obišiel a poslal preč. Gerard odišiel do kúta kostola a plakal. Podľa jeho životopiscov ho nasledujúcu noc navštívil svätý Michal a priniesol mu svätú hostiu. O udalosti Gerard rozprával hneď na druhý deň. Potvrdil ju aj ako dospelý.

K prvému svätému prijímaniu oficiálne pristúpil ako desaťročný. Eucharistia sa odvtedy stala stredobodom jeho života, nie iba jednou z náboženských povinností.



Zdroj: snímka obrazovky, youtube.com

Keď sa detstvo náhle skončilo

V roku 1738 zomrel Gerardov otec. Dvanásťročný chlapec sa tak ocitol v situácii, v ktorej už nebolo možné zostať iba dieťaťom. Rodina potrebovala pomoc, a preto sa namiesto cesty do kláštora začal učiť krajčírskemu remeslu u Martina Pannuta.

Jeho prvé pracovné roky neboli iba namáhavé. Jeden z tovarišov ho opakovane bil, vysmieval sa mu a ponižoval ho. Gerard sa nestážoval, dokonca sa pokúsil zakryť pravdu, keď sa majster pýtal, prečo spadol pod stôl. Až keď Pannuto násilie sám uvidel, tovariša prepustil.

Takáto epizóda sa nedá čítať bez zamyslenia. Mlčanie človeka, ktorému sa ubližuje, môže byť hrdinstvo. No nemusí byť cnosťou automaticky. Ani Gerardovo správanie nemožno predkladať ako všeobecný návod pre každú obeť násilia. V jeho živote však táto skúsenosť odhaľuje niečo podstatné: ani nespravodlivosť v ňom nerozvinula túžbu odplatiť poníženie ponížením. Od mladosti sa učil prijímať posledné miesto nie zo zbabelosti, ale pre Krista, ktorý „*sa uponížil a stal sa poslušným až na smrť*“ (Flp 2,8).

Z obdobia u Pannuta sa zachovala aj príhoda, pri ktorej Gerard pomohol majstrovi v nepríjemnej situácii. Šaty ušité pre zákazníka boli primalé. Gerard ich vzal do rúk, rozťahol látku a požiadal muža, aby si ich vyskúšal znovu. Tentoraz mu sedeli.

Po troch rokoch sa stal vyučeným krajčírom. Medzitým, 5. júna 1740, prijal sviatosť birmovania. Remeslo už ovládal, no jeho skutočná túžba smerovala inam: chcel sa stať rehoľníkom.

Dvere, ktoré sa zatvárali

Ešte v tom istom roku sa Gerard obrátil na kapucínov, medzi ktorými pôsobil aj jeho strýko, páter Bonaventura Galella. Odpoveď však bola záporná: zdal sa im príliš mladý a telesne slabý.



Zdroj: snímka obrazovky, youtube.com

Strýko mu aspoň daroval nový oblek. Gerard však cestou stretol žobráka, oblek mu odovzdal a sám sa domov vrátil v jeho otrhaných šatách. Bol to príznačný obraz jeho života: zakaždým, keď niečo dostal, akoby okamžite hľadal, komu by to mohol dať.

Neskôr prijal miesto komorníka u biskupa Claudia Albinho v Lacedonii. Ľudia biskupa poznali ako náročného človeka a Gerarda ľutovali. On sám sa však naňho nestážoval. V biskupskom dome našiel priestor na modlitbu, nočné bdenie a pokánie. Po Albinho smrti v roku 1744 sa vrátil domov a znovu požiadal kapucínov o prijatie. Opäť ho odmietli.

Na nejaký čas sa pokúsil žiť ako pustovník. Odišiel do hôr s priateľom a vlastnou regulou, no jeho priateľ to vzdal už po prvom dni a sám Gerard sa po niekoľkých dňoch vrátil tiež. Bez Eucharistie jeho plán nemohol vydržať; spovedník mu navyše takúto cestu zakázal.

Gerard sa preto znovu vrátil k ihle a nožniciam. Koncom roka 1745 si ako devätnásťročný otvoril vlastnú dielňu. Prácu nebral iba ako spôsob obživy. Z toho, čo zarobil dával matke, chudobným i na sväté omše za zosnulých. Neskôr sa však jeho drobného podniku dotklo nové daňové zaťaženie a dielňa zanikla. Gerard potom prijal prácu v internáte v San Fele. Ani tam ho nečakala pokojná existencia: ponižovali ho študenti i riaditeľ. Aj táto skúsenosť ho napokon priviedla späť k tomu, po čom túžil najviac – k modlitbe a životu sústredenému na Boha.

Prsteň pre Madonu

Keď zo San Fele odišiel, veľkú časť svojho času venoval modlitbe. Na svätej omši býval vždy, keď to bolo možné, a od príbuzného kanonika si vypýtal kľúč od katedrály, aby mohol prichádzať pred Svätostánok aj mimo bežného času. Práve z tohto obdobia životopisci zachovali aj rozprávania o temných útokoch, ktorým mal pri modlitbe čeliť. Gerardova odpoveď nebola dramatická: zostával tam, kam ho privádzala túžba byť s Bohom.

Vtedy mal približne dvadsaťjeden rokov. Počas príprav na májovú procesiu kľačal v katedrále pred sochou Nepoškvrnenej Panny Márie. Potom vstal, pred prítomnými vložil soche na prst prsteň a vyhlásil: „*Teraz som zasnúbený s Madonou!*“



Zdroj: snímka obrazovky, youtube.com

Na prvý pohľad by sa toto gesto mohlo zdať detsky prehnané. V Gerardovom živote však nebolo náhlou nábožnou emóciou. Vyjadrovalo rozhodnutie, ktoré v ňom rástlo celé roky: že jeho život nebude patriť pohodliu, spoločenskému uznaniu ani vlastným plánom, ale Bohu.

Záver

Gerardova mladosť nebola idylou z obrázka pre zbožné deti. Zomrel mu otec, musel predčasne pracovať, zažil násilie, odmietnutie aj sklamanie vlastných plánov. To, čo je na ňom neobyčajné, nie je iba množstvo udalostí, ktoré jeho životopisci opisujú ako zázračné. Ešte neobyčajnejšie je, že ho útrapy neurobili tvrdým a zatvorené dvere zatrpknutým. Na skúšky, ktoré by mohli človeka uzavrieť do seba, odpovedal stále hlbšou dôverou v Boha.

Chcel patriť Bohu. Zatiaľ nevedel, kde a akým spôsobom sa táto túžba naplní. Kapucíni ho nechceli, pustovníkom zostať nemohol a život vo svete mu prinášal jednu skúšku za druhou. Prsteň vložený na ruku Madony však ukázal, že v jednej veci už Gerard jasno mal: svoj život odovzdal skôr, než našiel miesto, na ktorom ho bude môcť prežiť.

Jeho mladosť tak pripomína slová žalmu: „Pánovi zver svoje cesty a jemu dôveruj, on sa už postará.“ (Ž 37,5)

Voľne spracované podľa knihy Théodula Rey-Mermeta: Chlapec, ktorý sa hral s Bohom.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/svaty-gerard-majella-1-cast-musel-dospiet-ako-chlapec-aby-zostal-bozim-dietatom/>